

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΠΕΝΑΜΠΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ROBIN SLOAN

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

11

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

163

Ο ΠΥΡΓΟΣ

291

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

351

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΒΟΗΘΟΣ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ των ραφιών, παραλίγο να πέσω απ' τη σκάλα. Βρίσκομαι ακριβώς στα μισά της. Το δάπεδο του βιβλιοπωλείου χαμηλά κάτω από μένα, η επιφάνεια ενός πλανήτη που άφησα πίσω μου. Οι κορυφές των ραφιών δεσπόζουν θεόρατες από πάνω και είναι σκοτεινά εκεί –τα βιβλία, σφηνωμένα το ένα πλάι στο άλλο, δεν αφήνουν καθόλου το φως να περνά ανάμεσά τους. Μπορεί κι ο αέρας να είναι πιο αραιός. Νομίζω πως διακρίνω μια νυχτερίδα.

Κρατιέμαι για να μην πέσω και σκοτωθώ, το ένα χέρι στη σκάλα και το άλλο στην άκρη ενός ραφιού, τα δάχτυλά μου άσπρα από το σφίξιμο. Τα μάτια μου ακολουθούν μια νοητή γραμμή πάνω από τους κόμπους των δαχτύλων μου ερευνώντας τις ράχες των βιβλίων –και να, το εντοπίζω. Το βιβλίο που ψάχνω.

Μα επιτρέψτε μου να πάρω τα πράγματα από την αρχή.

Ονομάζομαι Κλέι Τζάνον κι εκείνο τον καιρό σπάνια άγγιζα χαρτί.

Καθόμουν στο τραπέζι της κουζίνας μου και άρχιζα να χαζεύω στο λάπτοπ μου τις αγγελίες για προσφορά εργασίας, μα ξαφνικά κάποιοι διαφημιστικοί τίτλοι αναβόσβηναν και μου αποσπούσαν την προσοχή και ακολουθούσα τον σύνδεσμο, που οδηγούσε σε ένα εκτενές άρθρο περιοδικού σχετικά με τα γενετικά τροποποιημένα σταφύλια. Στην πραγματικότητα ήταν υπερβολικά εκτενές, οπότε το πρόσθετα στη λίστα με αυτά που έπρεπε να διαβάσω. Έπειτα ακολουθούσα έναν άλλο σύνδεσμο, που έβγαζε σε κάποια κριτική βιβλίου. Την πρόσθετα κι αυτή στη λίστα των προς ανάγνωση και έπειτα κατέβαζα το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου –το τρίτο μέρος μιας σειράς αστυνομικών με μπάτσους-βαμπίρ. Ύστερα, έχοντας ξεχάσει τις αγγελίες, αποσυρόμουν στο καθιστικό μου, ακουμπούσα το λάπτοπ στην κοιλιά μου και όλη την υπόλοιπη μέρα διάβαζα. Είχα πολύ ελεύθερο χρόνο.

Ήμουν άνεργος, μια συνέπεια της τεράστιας συρρίκνωσης των αλυσίδων εστίασης που είχε σαρώσει την Αμερική στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα, αφήνοντας στο διάβα της χρεοκοπημένες αλυσίδες μαγαζιών που πουλούσαν μπέργκερ και κατεστραμμένες αυτοκρατορίες με σουσι.

Η δουλειά που είχα χάσει ήταν στα κεντρικά της εταιρείας NewBagel, που δεν είχε έδρα τη Νέα Υόρκη ή κάποιο άλλο μέρος με παράδοση στην παρασκευή μπέιγκελ,¹ μα βρισκόταν εδώ, στο Σαν Φρανσίσκο. Η εταιρεία ήταν πολύ μικρή και πολύ καινούρια στον χώρο. Την είχε ιδρύσει ένα ζευγάρι πρώην προγραμματιστών της Google που έφτιαχναν λογισμικό για τη σχεδίαση και το ψήσιμο του ιδανικού μπέιγκελ: λεία τραγανή κόρα, μαλακιά αφράτη ψίχα, και όλα αυτά σε ένα τέλειο κυκλι-

¹ Σ.Τ.Ε.: Ψωμάκια από σιτάρι σε σχήμα ντόνατ, εβραϊκής προέλευσης, πολύ διαδεδομένα στις ΗΠΑ, στην Αγγλία και στον Καναδά. Βράζονται για λίγο πριν ψηθούν στον φούρνο και σερβίρονται κομμένα στη μέση, αλειμμένα με βούτυρο ή με τυρί κρέμα και με ποικίλες γεμίσεις.

κό σχήμα. Ήταν η πρώτη μου δουλειά μετά την αποφοίτησή μου από τη Σχολή Καλών Τεχνών, και άρχισα να εργάζομαι ως γραφίστας φτιάχνοντας υλικά μάρκετινγκ που εξηγούσαν και προωθούσαν αυτά τα γευστικά δαχτυλίδια: μενού, κουπόνια, σχεδιαγράμματα, αφίσες για τις βιτρίνες των καταστημάτων, μια φορά και ένα ολόκληρο περίπτερο για μια έκθεση προϊόντων αρτοποιίας.

Είχα πολλά να κάνω. Αρχικά ο ένας από τους πρώην προγραμματιστές της Google μου ζήτησε να βελτιώσω το λογότυπο της εταιρείας. Είχε κάτι μεγάλα, έντονα ιριδίζοντα γράμματα μέσα σε έναν ανοιχτό καφετή κύκλο· έμοιαζε σαν να το είχαν φτιάξει στη Ζωγραφική των Windows. Το σχεδίασα πάλι χρησιμοποιώντας μια σχετικά καινούρια γραμματοσειρά με μαύρα στοιχεία και μυτερές πατούρες, θεωρώντας ότι έφερναν λίγο στον νου τα τετράγωνα και τις αιχμές των εβραϊκών γραμμάτων. Το νέο λογότυπο έδινε στη NewBagel σοβαρότητα και μου εξασφάλισε ένα βραβείο απ' το παράρτημα του Αμερικανικού Ινστιτούτου Γραφιστικών Τεχνών του Σαν Φρανσίσκο. Έπειτα, όταν ανέφερα στην άλλη συνεταίρο ότι ήξερα να φτιάχνω προγράμματα (στο περίπου), εκείνη μου ανέθεσε εξ ολοκλήρου τη διαχείριση του ιστοτόπου. Οπότε τον σχεδίασα εκ νέου κι αυτόν και κατόπιν κατάφερα να αξιοποιήσω ένα μικρό κεφάλαιο από τον προϋπολογισμό του μάρκετινγκ για τη στοχευμένη προβολή της εταιρείας σε όποιους πραγματοποιούσαν αναζητήσεις με λέξεις-κλειδιά όπως «μπέιγκελ», «πρωινό» και «τοπολογία». Ήμουν επίσης η φωνή του @NewBagel στο Twitter και προσέελκυσα μερικές εκατοντάδες followers με μια προσφορά ασημαντων πληροφοριών σχετικά με το πρωινό και ψηφιακών κουπονιών.

Τίποτα απ' όλα αυτά δεν αφορούσε το ένδοξο επόμενο στάδιο της εξέλιξης του ανθρώπου, ωστόσο μάθαινα διάφορα. Ανέβαινα. Έπειτα όμως η οικονομία έκανε βουτιά και, καταπώς φαίνεται, σε καιρούς ύφεσης ο κόσμος θέλει ωραία, πα-

ραδοσιακά, μακρόστενα και αφράτα μπίιγκελ, όχι λεία μπίιγκελ σε σχήμα ιπτάμενων δίσκων, ακόμα κι αν είναι πασπαλισμένα με ειδικά επεξεργασμένο ορυκτό άλας.

Οι πρώην προγραμματιστές ήταν εθισμένοι στην επιτυχία και δεν δέχονταν να τα παρατήσουν εύκολα. Αμέσως άλλαξαν επωνυμία, έγιναν η εταιρεία μπίιγκελ Old Jerusalem, και παράτησαν τους αλγόριθμους τελείως, έτσι που τα μπίιγκελ άρχισαν να βγαίνουν καψαλισμένα και στραβοχυμένα. Μου έδωσαν εντολή να ξανασχεδιάσω τον ιστότοπο έτσι που να έχει μια αισθητική παλιάς εποχής, κι αυτό το καθήκον βάρυνε την ψυχή μου και δεν μου εξασφάλισε κανένα βραβείο. Το μπάτζετ για το μάρκετινγκ συρρικνώθηκε και στο τέλος εξανεμίστηκε. Είχα όλο και λιγότερα πράγματα να κάνω. Δεν μάθαινα τίποτα και δεν είχα καμία προοπτική ανόδου.

Στο τέλος οι πρώην προγραμματιστές της Google τα παράτησαν και μετακόμισαν στην Κόστα Ρίκα. Οι φούρνοι κρύωσαν και ο ιστότοπος σκοτείνιασε. Δεν υπήρχαν λεφτά για αποζημίωση, αλλά κατάφερα να κρατήσω το εταιρικό μου MacBook και τον λογαριασμό στο Twitter.

Έτσι, έπειτα από ούτε έναν χρόνο δουλειάς, βρέθηκα άνεργος. Όπως αποδείχτηκε, δεν είχαν συρρικνωθεί μόνο οι αλυσίδες εστίασης. Κόσμος έμενε σε μοτέλ και σκηνές. Ολόκληρη η οικονομία ξαφνικά έγινε σαν εκείνο το παιχνίδι με τις μουσικές καρέκλες, και ήμουν ασίγουρος ότι έπρεπε να αρπάξω μια καρέκλα, οποιαδήποτε καρέκλα, όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Ήταν ένα καταθλιπτικό σενάριο αν έπαιρνα υπόψη μου τον ανταγωνισμό. Είχα φίλους που ήταν γραφίστες όπως εγώ, αλλά είχαν ήδη σχεδιάσει ιστότοπους που ήταν διεθνώς γνωστοί, ή είχαν κατασκευάσει προηγμένες διεπαφές για οθόνες αφής, και όχι απλώς το λογότυπο ενός ανερχόμενου καταστήματος με μπίιγκελ. Είχα φίλους που δούλευαν στην Apple. Ο καλύτερός μου φίλος, ο Νιλ, είχε δική του εταιρεία. Αν είχα μεί-

νει άλλον έναν χρόνο στη NewBagel, θα ήμουν σε καλύτερη μοίρα, αλλά δεν είχα δουλέψει αρκετά ώστε να φτιάξω ένα εντυπωσιακό πορτφόλιο, ούτε καν ώστε να γίνω πραγματικά καλός σε κάτι. Είχα κάνει μια διατριβή στη σχολή σχετικά με την ελβετική τυπογραφία (της περιόδου 1957-1983) και έναν ιστότοπο τριών σελίδων.

Όμως συνέχισα να ψάχνω τις αγγελίες. Οι απαιτήσεις μου διολίσθαιναν γρήγορα. Αρχικά επέμενα ότι θα εργαζόμουν σε μια εταιρεία μόνο αν είχε μια αποστολή στην οποία πίστευα κι εγώ. Έπειτα σκέφτηκα ότι δεν ήταν απαραίτητο, αρκεί να μάθαινα κάτι καινούριο. Και έπειτα αποφάσισα ότι μου έφτανε να μην είναι κάτι κακό. Τώρα σκιαγραφούσα προσεχτικά τον προσωπικό μου ορισμό του κακού.

Το χαρτί ήταν αυτό που με έσωσε. Αποδείχτηκε ότι συγκεντρωνόμουν καλύτερα στο να βρω δουλειά όταν ξεκόλλαγα απ' το ίντερνετ, κι έτσι τύπωνα ένα πάκο με αγγελίες, έχωνα το κινητό μου σε ένα συρτάρι και έβγαينا για μια βόλτα. Τσαλάκωνα τις αγγελίες που απαιτούσαν πολύ μεγάλη προϋπηρεσία και τις έριχνα στους πράσινους καταχτυπημένους κάδους σκουπιδιών που συναντούσα στον δρόμο, κι έτσι, μέχρι να εξαντληθώ και να πηδήξω σε κάποιο λεωφορείο για να γυρίσω σπίτι, είχα δυο τρεις πολλά υποσχόμενες αγγελίες διπλωμένες στην κωλότσεπη και ήμουν πανέτοιμος ν' απαντήσω σ' αυτές.

Αυτή η καθημερινότητα με οδήγησε σε μια δουλειά, αν και όχι με τον αναμενόμενο τρόπο.

Το Σαν Φρανσίσκο προσφέρεται για περιπάτους, αν σε βαστούν τα πόδια σου. Η πόλη είναι ένα μικροσκοπικό τετράγωνο γεμάτο απότομους λόφους, που οι τρεις πλευρές του περιβάλλονται από θάλασσα και γι' αυτό έχει εκπληκτική θέα από διάφορα σημεία. Εκεί που περπατάς και σκέφτεσαι τα δικά σου με ένα πάκο εκτυπώσεις στο χέρι, ξαφνικά το έδαφος εξαφανίζεται και βλέπεις πέρα ίσαμε τον κόλπο, ενώ τα κτίρια κι από τις δυο πλευρές του δρόμου έχουν ροζ και πορτοκαλί

φώτα. Η αρχιτεκτονική του Σαν Φρανσίσκο δεν επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις της χώρας, και ακόμα κι όταν ζεις εδώ και την έχεις συνηθίσει, έχει κάτι αλλόκοτο: όλα αυτά τα στενά σπίτια, τα παράθυρα που μοιάζουν με μάτια και δόντια, η περλίτεχνη διακόσμηση που θυμίζει γαμήλια τούρτα. Και πάνω απ' όλα δεσπόζει –εφόσον είσαι στραμμένος προς τη σωστή κατεύθυνση– το σκουριασμένο φάντασμα της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ.

Είχα μια τέτοια αλλόκοτη θέα κατεβαίνοντας τα απότομα σκαλιά ενός πεζοδρομίου και έπειτα άρχισα να περπατώ πλάι στο νερό, κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο για να πάω στο σπίτι. Προχωρούσα πλάι στις παλιές προβλήτες –φροντίζοντας να αποφύγω τη Φίσερμαν Γουάρφ– και χάζευα τις ψαροταβέρνες που έδιναν πια τη θέση τους σε ναυτιλιακές τεχνικές εταιρείες και κατόπιν σε γραφεία εταιρειών κοινωνικής δικτύωσης. Τέλος, όταν το στομάχι μου άρχισε να γουργουρίζει ειδοποιώντας πως ήταν ώρα για το μεσημεριανό, έκανα μεταβολή και κατευθύνθηκα προς το κέντρο της πόλης.

Κάθε φορά που βάδιζα στους δρόμους του Σαν Φρανσίσκο, πρόσεχα μήπως δω στις βιτρίνες πινακίδες για θέσεις εργασίας –πράγμα που δεν κάνει κάποιος κανονικά, έτσι δεν είναι; Μάλλον θα έπρεπε να είμαι πιο υποψιασμένος με δαύτες. Οι σοβαροί εργοδότες χρησιμοποιούν την Craigslist.²

Και βέβαια, το βιβλιοπωλείο εικοσιτετράωρης εξυπηρέτησης δεν σου έδινε την εντύπωση σοβαρής δουλειάς:

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΒΟΗΘΟΣ
Νυχτερινή βάρδια
Ειδικές απαιτήσεις
Καλή ασφαλιστική κάλυψη

² Σ.τ.Ε.: Ιστοσελίδα με μικρές αγγελίες.

Λοιπόν: ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι το «βιβλιοπωλείο ει-
κοσιετράωρης εξυπηρέτησης» ήταν ευφημισμός για κάτι άλ-
λο. Βρισκόταν στην οδό Μπροντγουέι, ένα μέρος της πόλης με
έφεση στους ευφημισμούς. Η βόλτα μου για να βρω δουλειά με
είχε φέρει μακριά απ' το σπίτι μου· το διπλανό μαγαζί λεγόταν
Booty's και είχε μια φωτεινή επιγραφή νέον που έδειχνε δύο
πόδια να σταυρώνονται και να ξεσταυρώνονται.

Έσπρωξα την τζαμόπορτα του βιβλιοπωλείου. Ένα κα-
μπανάκι κουδούνισε πάνω απ' το κεφάλι μου, και προχώρησα
αργά στο εσωτερικό. Εκείνη τη στιγμή δεν συνειδητοποίησα
πόσο σημαντικό ήταν το κατώφλι που μόλις είχα περάσει.

Το εσωτερικό: φανταστείτε ένα βιβλιοπωλείο με κανονικό
σχήμα και όγκο που έχει πέσει στο πλάι. Το μέρος ήταν αδια-
νόητα στενό και το ύψος του σου προκαλούσε ζαλάδα, τα ρά-
φια έφταναν ίσαμε πάνω –τρεις όροφοι με βιβλία, μπορεί και
παραπάνω. Τέντωσα τον λαιμό μου προς τα πίσω (γιατί στα
βιβλιοπωλεία αναγκάζεσαι πάντα να κάνεις άβολες κινήσεις με
τον λαιμό σου;) και τα ράφια έσβηναν απαλά μες στις σκιές,
έτσι που σκεφτόσουν ότι μπορεί και να μην είχαν τελειωμό.

Τα ράφια ήταν ασφυκτικά γεμάτα, και ένιωθα σαν να στε-
κόμουν στα όρια ενός δάσους –όχι ενός φιλικού δάσους της
Καλιφόρνια, αλλά κάποιου αρχαίου δρυμού της Τρανσυλβανί-
ας, που ήταν γεμάτος λύκους, μάγισσες και μαχαιροβγάλτες
ληστές, και όλοι τους караδοκούσαν εκεί που δεν έφτανε το
σεληνόφως. Υπήρχαν σκάλες με ροδάκια στηριγμένες στα ρά-
φια, που μπορούσαν να κυλήσουν από τη μια άκρη στην άλλη.
Συνήθως αυτές οι σκάλες είναι χαριτωμένες, όμως εκεί, έτσι
όπως υψώνονταν μέσα στη σκοτεινιά, φάνταζαν δυσοίωνες.
Ψιθύριζαν φήμες για ατυχήματα μες στο σκοτάδι.

Έτσι παρέμεινα στο μπροστινό μέρος του μαγαζιού, όπου
ακόμη έφτανε το μεσημεριάτικο φως, κρατώντας μάλλον σε
απόσταση τους λύκους. Η πρόσοψη γύρω και πάνω από την
είσοδο ήταν κι αυτή από γυαλί –χοντρά τετράγωνα τζάμια σε

ένα πλέγμα από μαύρο σίδηρο, και από πάνω σε σχήμα αψίδας, με μεγάλα χρυσά γράμματα, υπήρχε η επωνυμία (την έβλεπες ανάποδα):

ΑΡΡΗΜΑΙΕΠ ΥΟΙΡΥΚ ΥΟΤ ΖΗΖΗΤΕΡΗΠΥΞΕ ΖΗΩ-Ψ ΟΙΕΛΩΠΟΙΛΙΒ ΟΤ

Κάτω από τα γράμματα, τοποθετημένο στο κενό της αψίδας, υπήρχε ένα σύμβολο –δύο ανοιχτές παλάμες που έβγαιναν μέσα από ένα επίσης ανοιχτό βιβλίο.

Ποιος ήταν λοιπόν ο κύριος Πενάμπρα;

«Γεια σου», ακούστηκε μια σιγανή φωνή μέσα από τις στοίβες. Μια μορφή ξεπρόβαλε –ένας άντρας, ψηλόλιγνος ό-πως οι σκάλες, με ένα γκρι πουκάμισο και μια γαλάζια πλεκτή ζακέτα. Τρέκλιζε λίγο καθώς περπατούσε και ακουμπούσε το μακρύ του χέρι στα ράφια για να στηριχτεί. Όταν ξεπρόβαλε από τις σκιές, είδα ότι η ζακέτα του ταίριαζε με τα μάτια του, που ήταν κι αυτά γαλάζια, είχαν σακούλες και τα σκέπαζαν ρυτίδες. Ήταν πολύ γέρος.

Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι του και σήκωσε άψυχα το χέρι του για να με χαιρετήσει. «Τι γυρεύεις σε τούτα δω τα ράφια;»

Ήταν πετυχημένη ατάκα και για κάποιο λόγο ένιωσα άνετα. «Είστε ο κύριος Πενάμπρα;» ρώτησα.

«Ναι, εγώ είμαι ο Πενάμπρα», είπε γνέφοντας καταφατικά, «και είμαι υπεύθυνος για τούτο δω το μέρος.»

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι σκόπευα να το πω, μέχρι που το είπα: «Ψάχνω δουλειά.»

Ο Πενάμπρα ανοιγόκλεισε μια φορά τα μάτια του και έπειτα, αφού μου έκανε ένα νεύμα να τον ακολουθήσω, τρέκλισε προς το γραφείο που βρισκόταν πλάι στην είσοδο. Ήταν ένας συμπαγής όγκος από σκούρο ξύλο με ρόζους, ένα στέρεο

φρούριο στην άκρη του δάσους. Θα παραμείνει για μέρες απόρθητο αν τυχόν το πολιορκήσουν τα ράφια.

«Εργασία», είπε ο Πενάμπρα γνέφοντας ξανά. Γλίστρησε στην καρέκλα πίσω από το γραφείο και με περιεργάστηκε από την άλλη πλευρά του ξύλινου όγκου. «Έχεις εργαστεί ξανά σε βιβλιοπωλείο;»

«Βασικά», είπα, «όταν ήμουν στο λύκειο, δούλευα ως σερβιτόρος σε ένα εστιατόριο με θαλασσινά, και ο ιδιοκτήτης πουλούσε ένα βιβλίο με συνταγές που είχε γράψει ο ίδιος.» Είχε τίτλο *Τα μυστικά του μπακαλιάρου* και περιέγραφε τριάντα έναν διαφορετικούς τρόπους να... καταλαβαίνετε. «Αλλά μάλλον αυτό δεν μετράει.»

«Όχι, δεν μετράει, όμως δεν έχει σημασία», είπε ο Πενάμπρα. «Η πείρα στην πώληση βιβλίων πολύ λίγο χρησιμεύει εδώ.»

Μια στιγμή –μπορεί το μαγαζί να ήταν sex shop. Έριξα μια ματιά τριγύρω, αλλά δεν διέκρινα κανένα κορσάζ, με σκίσιμο ή χωρίς. Μάλιστα ακριβώς δίπλα μου, πάνω σε ένα χαμηλό τραπέζακι, υπήρχε μια στοίβα με σκονισμένα βιβλία του Ντάσιελ Χάμετ. Αυτό ήταν καλό σημάδι.

«Μίλησέ μου», είπε ο Πενάμπρα, «για κάποιο βιβλίο που αγαπάς.»

Ήξερα την απάντηση αμέσως. Δεν έμπαινε θέμα συναγωνισμού. Του είπα: «Κύριε Πενάμπρα, δεν είναι ένα βιβλίο αλλά μια σειρά βιβλίων. Δεν είναι ό,τι καλύτερο από πλευράς γραφής, μάλλον είναι πολύ μεγάλο και το τέλος του είναι τρομερό, αλλά το έχω διαβάσει τρεις φορές, και γνώρισα τον καλύτερό μου φίλο επειδή και οι δύο ήμασταν τρελαμένοι μ' αυτά τα βιβλία στην έκτη τάξη.» Πήρα μια ανάσα. «Λατρεύω *Το χρονικό του τραγουδιού των δράκων*.»

Ο Πενάμπρα ανασήκωσε το ένα φρύδι και έπειτα χαμογέλασε. «Ωραία, πολύ ωραία», είπε και το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, φανερώνοντας στριμωγμένα λευκά δόντια. Έπειτα με

λοξοκοίταξε κι αφού με σάρωσε με το βλέμμα του από πάνω ως κάτω είπε: «Όμως μπορείς ν' ανέβεις σε σκάλα;»

Και έτσι βρίσκομαι τώρα στη σκάλα που λέγαμε, τόσο ψηλά που είναι σαν να βρίσκομαι στον τρίτο όροφο, χωρίς να λογαριάσεις το ισόγειο, στο βιβλιοπωλείο εικοσιτετράωρης εξυπηρέτησης του κυρίου Πενάμπρα. Το βιβλίο που με έστειλε να βρω έχει τον τίτλο ΑΛ-AZΜΑΡΙ και βρίσκεται σε μια απόσταση περίπου ίση με το εκατόν πενήντα τοις εκατό του μήκους του χεριού μου προς τα αριστερά. Προφανώς πρέπει να κατέβω και να φέρω τη σκάλα πιο κοντά. Μα από κάτω ο Πενάμπρα φωνάζει: «Τεντώσου, παιδί μου! Τεντώσου!»

Και, ποπό, πρέπει να τη θέλω τρομερά αυτή τη δουλειά.

Η οικονομική κρίση σήμανε πρόωρη λήξη στην καριέρα του Κλεί Τζάνον ως ανερχόμενου σχεδιαστή ιστοσελίδων, αλλά από ευτυχή συγκυρία, καθαρή περιέργεια, και την ικανότητά του ν' ανεβοκατεβαίνει σκάλες σαν μαϊμού, θα βρει σύντομα νέα δουλειά: νυχτερινός υπάλληλος στο βιβλιοπωλείο 24ωρης εξυπηρέτησης του κυρίου Πενάμπρα.

Όμως, έπειτα από μόλις λίγες ημέρες στο νέο του πόστο, ο Κλεί αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι το μαγαζί είναι ακόμα πιο παράξενο απ' ό,τι φαίνεται εκ πρώτης όψης. Οι πελάτες είναι λιγοστοί, μα έρχονται και ξανάρχονται και ποτέ δεν αγοράζουν τίποτα –μόνο δανείζονται απίθανα δυσνόητους τόμους από σκοτεινές γωνιές του μαγαζιού, σύμφωνα με κάποιον περίεργο διακανονισμό με τον μυστηριώδη κύριο Πενάμπρα. Με τη βοήθεια των φίλων του και τη διαδικτυακή τεχνολογία, ο Κλεί αναλύει τη συμπεριφορά των πελατών αλλά τα ευρήματά του τον οδηγούν σε σκοτεινά μυστικά που εκτείνονται πολύ πέρα απ' τους τοίχους του παράξενου βιβλιοπωλείου. Σε παγκόσμιες συνωμοσίες, μυστικές αδελφότητες, περίπλοκους μυστικούς κώδικες, και το μυστικό της αιώνιας ζωής...

Μια περιπέτεια του 21ου αιώνα με ακαταμάχητο μπρίο και εκθαμβωτική ευφυΐα που φέρνει στον νου την παραμυθένια γοητεία του Χαρούκι Μουρακάμι και την ενθουσιώδη καινοτόμο μαγεία ενός Νιλ Στίβενσον ή ενός νεαρού Ουμπέρτο Έκο –αλλά με μια μοναδική και πιπεράτη ευαισθησία που σπανίζει στα βιβλία περιπέτειας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-572-8

